

POVEȘTI REALE

Iceland
Liechtenstein
Norway

Active
citizens fund

Am avut din toate - profesori, colegi agresori și eu, în rolul agresorului.

Profesorul agresor, care pur și simplu mă îngrozea, a reușit să mă aducă în stadiul de olimpică la chimie. Îmi era atât de frică de trasul de perciuni, încât am mâncat chimie pe pâine ca să scap.

Colegii agresori m-au determinat să renunț la purtatul fustelor, mi-au dezvoltat o adevărată groază față de elasticele de bani, m-au făcut să urăsc iarna și lista este destul de lungă. Asta până în ziua în care am plecat de la școală în timpul orelor și i-am spus mamei că nu mai merg. A apelat la un prieten polițist, care a venit la școală îmbrăcat în uniformă, și de atunci s-a încheiat bullyingul fizic, dar a început cel psihologic.

Rolul agresorului am realizat târziu că îl jucam. Trăiam într-o familie tradițională, care m-a învățat că „bătaia e ruptă din rai”, deci defulam la școală, unde îmi băteam colegii mai „slabi”, alergam copiii dolofani. În clasele primare am primit de la învățătoare rolul de „supraveghetor”, care mi-a dat mai multă putere, mi-a validat comportamentul. Mi-am agresat colegii până la liceu, când unuia aproape i s-a făcut rău de cât l-am alergat. M-am speriat atât de tare, încât m-am oprit. Am fost un elev premiant, olimpic la mai multe materii, motiv pentru care profesorii nu prea luau măsuri, părinții nu mă „reclamau”, erau interesați exclusiv de performanțele școlare. Părinții mei erau chemați frecvent la școală să mai schimbe un geam, să mai plătească o tablă spartă, dar atât. Nu sunt mândră de mine, nu am realizat ce am făcut până de curând, când fenomenul a devenit mediatizat.

„Dacă te bate, dă-i și tu. Nimeni nu te apără.”

O colegă mi-a povestit cum mănâncă bătaie băiatul ei și s-a plâns și la profesori și la părinții bătaușilor, dar nu s-a luat nicio măsură.

Fiul meu s-a văitat că au adus în clasă 4 băieți mai bătauși și le e frică tuturor de ei. Două săptămâni pleca mai devreme la școală, de teama că mănâncă bătaie pe stradă sau pe hol din cauza lor, până când am observat și l-am întrebat eu ce s-a întâmplat. La ședință, diriginta a spus că nu are cum să-i mute din clasă. Având în vedere experiența mea și cea a colegei, eu i-am zis: „Dacă te bate, dă-i și tu. Nimeni nu te apără.” Și a funcționat.

Problema e că noi, profesorii, nu prea avem ce le face.

Ca profesor (deși numai de un an) pot scrie deja romane pe tema asta. În liceul în care predau, reușim să menținem un climat relativ pașnic. În sensul că, de când sunt aici, incidentele violente au fost foarte puține (două, mai exact) și fără urmări grave. Dar bullyingul verbal e la ordinea zilei și îmbracă cele mai diverse forme. Problema e că noi, profesorii, nu prea avem ce le face. Le spunem să înceteze și...cam atât. Cei mai educați vor spune „bine” și vor continua, iar ceilalți vor spune „că dacă nu, ce? Concret, ce îmi faceți?”. Elevii zurbagii nu mai pot fi exmatriculați (cel puțin, nu până în clasa a X-a, pentru că „dreptul la educație”). Nota la purtare nu îi mai interesează (era un criteriu în acordarea bursei și de bine, de rău, îi mai șantajai cu asta, dar acum nu mai contează decât la bursa de merit, iar cei cu medie peste 9,50 sunt de obicei victime, nu agresori).

Te uiți la copil și îți dai seama că nimic nu e schimbat în 30 de ani.

Din păcate, e un subiect pentru care mi-ar trebui vreo 3 zile să tot scriu. Am pățit-o și eu, în gimnaziu. Și din partea profesorilor, și a copiilor. Motivul: eram prea săracă să mă încadrez în mirobolanta lume a școlii românești. Dar astea sunt duse și trecute. Partea proastă e că a trăit-o și copilul meu. Motivul: era nou-venită în clasă. Urât de tot. Așa de urât, că am mutat copilul la altă școală pentru că directoarea, învățătoarea și părinții, sunt doar spectatori atunci când au de-a face cu cei care le plătesc salariul. Sincer, câteodată, îți tot vine să te duci să-ți faci dreptate de unul singur și să dai în stânga și-n dreapta, fără să te uiți. Dar asta e altă poveste. Partea proastă e că ajungi acasă și te uiți la copil și îți dai seama că nimic nu e schimbat în 30 de ani.

Sursă povești: [blog Mihai Vasilescu](#)

Alătură-te Revoluției în Educație!

În România se duc lupte, multe dintre ele nevăzute. Adesea sunt numite inofensiv „tachinări”, „porecle” sau „miștouri”, chiar și când se repetă la nesfârșit. Dar noi știm că toate se numesc acum „bullying”, iar mai târziu le vom declara „traume”. Și mai groaznic este ringul pe care ele încep: sala de clasă sau holurile școlii.

Aproape 10.000 de acte de violență au fost semnalate de inspectoratele școlare județene în ultimul an școlar, conform documentelor Ministerului Educației;

1 din 2 elevi este amenințat, umilit sau agresat fizic, iar 4 din 5 copii asistă la situații de bullying, conform studiilor organizației Salvați Copiii România;

**România are nevoie de o Revoluție a Educației.
Vino alături de noi și împreună spunem STOP
violentei și bullyingului din școală!**

Fiecare copil, din fiecare școală, contează!

Școala Încrederii este cel mai mare program de transformare a educației din România— un nou model de școală de stat, unde fiecare copil contează, profesorii au grijă de copii, directorii sunt lideri și părinții se implică.

Noul Model de Școală Românească de Stat creat și dezvoltat:

- pe baza modelului recunoscut și validat la nivel național și internațional de la Transylvania College;
- ce include procesul Leader in Me, aplicat în peste 4.000 de școli la nivel internațional;
- inspirat din standardele românești ARACIP și cele britanice British Schools Overseas (BSO);
- cu integrarea rezultatelor reieșite din cercetarea continuă efectuată de o echipă de experți din cadrul Universității Babeș-Bolyai în școlile participante.

„Însoțim fiecare școală, timp de 5 ani, într-un proces de transformare sistemică spre cea mai bună versiune posibilă. Împreună, directorii, cadrele didactice, personalul auxiliar, copiii și părinții contribuie la această transformare. Am dezvoltat programe dedicate atât profesorilor, cât și elevilor și părinților, cu practici concrete (traininguri, sesiuni de coaching, workshop-uri, grupuri de sprijin și învățare) care urmăresc dezvoltarea abilităților de leadership, a stării de bine, a progresului academic și crearea unei comunități active și care să-i ajute în modul în care lucrează împreună. Spre exemplu, în cadrul practicilor pentru livrarea lecțiilor memorabile le-am recomandat profesorilor să folosească sistemul de analiză „plus-delta”. Adică, aceștia vor urmări nu ce a făcut bine și ce a făcut greșit elevul, ci ceea ce a făcut bine și ce poate îmbunătăți. Până în 2030 ne propunem să schimbăm viața a peste 1.000.000 de copii și peste 72.0000 de profesori din peste 1200 de grădinițe și școli de stat din România și vom continua până când România va avea un sistem de învățământ în care fiecare copil, din fiecare școală, contează. Din septembrie 2022, 200 de grădinițe și școli fac parte din programul Școala Încrederii, însă alte câteva sute au nevoie de noi.” - Letiția Suci, Director Executiv al Școlii Încrederii

REZULTATELE SE VĂD!

„Copiii noștri nu se mai bat”

La Școala Gimnazială Specială din Huedin, intrarea în procesul Școala Încrederii a oferit un impuls la momentul potrivit în dezvoltarea copiilor.

Copiii învață cum să aibă încredere în ei și în cei din jur, ce înseamnă să fii liderul clasei, ce înseamnă să ai o responsabilitate, și că un cuvânt magic ca „mulțumesc” nu poate decât să-ți aducă de câștigat. „E un plus enorm să treci de la un comportament agresiv, la un comportament în care să spui «Te rog»”, spune profesoara Andreea Pop.

Cercul Clasei

„Lecția de dirigenție a devenit foarte intimă, vorbim despre lucruri care nu sunt discutate în mod obișnuit, și faptul că au avut încredere să se deschidă în acest fel este impresionant”, povestește Simona Brumar, profesoară de engleză la Școala Porolissum din Zalău.

Cu ajutorul mentorilor din cadrul programului, Simona și-a dat seama cum își poate folosi resursele mai eficient în sprijinul elevilor, și nu în sprijinul birocrăției. Mai mult, a învățat să vorbească mai puțin (30% din durata unei ore), pentru a le oferi mai mult spațiu de desfășurare, alege liderii clasei care să se ocupe de verificarea temelor sau a prezenței, implică elevii în luarea deciziilor, ca de exemplu atunci când vine vorba de alegerea zilei când dau un test, ce activități să facă la dirigenție, sau cum să se organizeze pentru săptămâna „Școala Altfel”.

Cu cât reușim să strângem mai multe povești, cu atât gradul de conștientizare va crește. Pentru asta, orice material în presă despre subiect, are un impact puternic. **Îți mulțumim!**